

PART ONE: DATING OBADIAH

Two views dominate the exegetical discussion of Obadiah: Rashi and Ibn Ezra.

(a) **Rashi** shares the talmudic-aggadic view of Obadiah:

מאי שנא עובדיה לאדום ולא ניבא נבואה אחרת? אמרו חכמי': עובדיה גר אדומי היה; אמר הקב"ה: מהם ובהם אביא עליהם. יבא עובדיה שדר בין שני רשעים, אחאב ואיזבל, ולא למד ממעשיהם, ויפרע מעשו הרשע שדר בין שני צדיקים, יצחק ורבקה, ולא למד ממעשיהם.

Why did Obadiah [prophecy] uniquely on Edom and have no other prophecy? Our Sages said: Obadiah was an Edomite proselyte (Sanhedrin b). God said, I shall undo them from within: Let Obadiah – who lived among two wicked people, Achav and Izevel, and yet was not influenced by them – come and exact what is due from Esav – who [in contrast] lived among two righteous people, Yitzchak and Rivka, and yet was not influenced by them.

According to Chazal and Rashi, then, Obadiah the prophet is one and the same as “Obadiah the majordomo” of Achav (Melakhim Aleph 18:3), ruler of the Northern Kingdom of Israel c. 869–850 BCE.

(b) **Ibn Ezra**, however, rejects this identification, arguing:

לא ידענו דורו. ולא נוכל לומר כי הוא הנזכר בספר מלכים בימי אחאב, כי שם כתוב: "ועובדיה היה ירא את י"י" (מלכים א י"ח:ג'); ואילו היה זה הנביא בעצמו, איך יקראנו ירא השם, ולא יקראנו נביא? כי הנבואה היא המעלה הנכבדת יותר.

We cannot say that he is the one mentioned in the book of Melakhim during the era of Achav, because that Obadiah is called “God fearing,” but if he were the prophet himself, how could he be called [only] “God fearing” and not “a prophet” since prophecy is the nobler of the two [epithets]?

Instead, Ibn Ezra offers an alternative identification:

לפי דעתי כי: "שמועה שמענו" – זה הנביא, וירמיה, וישעיה, ועמוס, שהתנבאו על אדום. על כן אמר: "שמענו".

In my opinion, “We heard a rumor” refers to this prophet, Jeremiah, Yeshayahu, and Amos, who [all] prophesied on Edom. Hence the use of [the plural]: “We heard.”

עובדיה פרק א	ירמיהו פרק מט
(א) חֲזוֹן עֲבֹדְיָה כֹּה אָמַר אֲדֹנָי יְקֹוֹק לְאֶדְוֹם	(ז) לְאֶדְוֹם כֹּה אָמַר יְקֹוֹק צְבָאוֹת...
שְׂמוּעָה שָׁמַעְנוּ מֵאֵת יְקֹוֹק וְצִיר בְּגוֹיִם שָׁלַח קוֹמוּ וְנִקְוָמָה עֲלֶיךָ לְמַלְחָמָה:	(יד) שְׂמוּעָה שָׁמַעְתִּי מֵאֵת יְקֹוֹק וְצִיר בְּגוֹיִם שְׁלוֹחַ הַתְּקַבְּצוּ וּבֵאוּ עֲלֶיךָ וְקוֹמוּ לְמַלְחָמָה:
(ב) הִנֵּה קָטַן נִתְתַּיֵךְ בְּגוֹיִם בְּזוּי אֶתְּהָ מָאֵד:	(טו) כִּי הִנֵּה קָטַן נִתְתַּיֵךְ בְּגוֹיִם בְּזוּי בְּאֶדְוֹם:
(ג) זְרוֹן לִבְךָ הַשִּׁיאֵךְ שְׂכַנִּי בַחֲגוּי סֶלַע מְרוֹם שְׁבֵתוֹ אָמַר בְּלִבּוֹ מִי יוֹרְדֵנִי אֶרֶץ:	(טז) תִּפְלֹצְתֶךָ הַשִּׁיא אֶתְּךָ זְרוֹן לִבְךָ שְׂכַנִּי בַחֲגוּי הַסֶּלַע תִּפְּשִׂי מְרוֹם גְּבֻעָה
(ד) אִם תִּגְבִּיֵה בְנֶשֶׁךְ וְאִם בֵּין כּוֹכָבִים שָׁיִם קִנְךָ מִשָּׁם אוֹרִידֶךָ נֶאֱמַר יְקֹוֹק:	כִּי תִגְבִּיֵה בְנֶשֶׁךְ קִנְךָ מִשָּׁם אוֹרִידֶךָ נֶאֱמַר יְקֹוֹק:
(ה) אִם גִּנְבִים בָּאוּ לְךָ אִם שׁוֹדְדֵי לֵילָה אֵיךְ נִדְמִיתָה הֲלוֹא יִגְנְבוּ דָיִם אִם בְּצָרִים בָּאוּ לְךָ הֲלוֹא יִשְׁאִירוּ עַלְלוֹת:	(טז) אִם בְּצָרִים בָּאוּ לְךָ לֹא יִשְׁאִרוּ עַלְלוֹת אִם גִּנְבִים בְּלֵילָה הִשְׁחִיתוּ דָיִם:
(ו) אֵיךְ נִחְפְּשׂוּ עָשׂוּ נִבְעוּ מִצְפְּנָיו:	(י) כִּי אֲנִי חִשַּׁפְתִּי אֶת עֲשׂוֹ גִלְתִּי אֶת מִסְתָּרָיו
(ז) ...אֵין תְּבוּנָה בּוֹ:	(יז) ...הָאֵין עוֹד חֲכָמָה בְּתִימָן
(ח) הֲלוֹא בַיּוֹם הַהוּא נֶאֱמַר יְקֹוֹק וְהֵאֱבַדְתִּי חֲכָמִים מֵאֶדְוֹם וְתְבוּנָה מִהֵרָ עָשׂוּ:	אֶבְדָּה עֲצָה מִבְּנִים נִסְרַחָה חֲכָמָתָם:
(ט) וְחֵתוּ גְבוּרֶיךָ תִימָן לְמַעַן יִכְרַת אִישׁ מִהֵרָ עָשׂוּ מִקְטָל:	(כב) ...וְהָיָה לֵב גְבוּרֵי אֶדְוֹם בַּיּוֹם הַהוּא כְּלָב אִשָּׁה מְצָרָה:
(י) כִּי כַּאֲשֶׁר שְׁתִּיתֶם עַל הַר קָדְשִׁי יִשְׁתּוּ כָּל הַגּוֹיִם תָּמִיד	(יב) ...הִנֵּה אֲשֶׁר אֵין מִשְׁפָּטִים לִשְׁתוֹת הַכּוֹס שְׁתוּ יִשְׁתּוּ
וְשְׁתּוּ וְלָעוּ וְהָיוּ כְּלוֹא הָיוּ:	וְאֶתְּהָ הוּא נִקְהָ תִנְקָה לֹא תִנְקָה כִּי שְׁתּוּ תִשְׁתּוּ:

Treating Similarities in Prophetic Literature

The assumption of contemporaneousness is borne out by a significant observation of Don Isaac Abarbanel (1437–1508) that appears, not coincidentally, in his commentary on Jeremiah 49:19:

והנה באו הדברים בנבואה הזאת באותו לשון שניבא בהם עובדיה. ואמנם איך היה זה? והרי אמרו חז"ל ש"אין סגנון אחד עולה לשני נביאים ולא יתנבאו שניהם בסגנון אחד." הנה הוא שהנביאים לא היו מנבאים באותו אופן שהיה מנבא משה רבינו עליו השלום. כי הוא היה מנבא מאת ה' לא לבד הענינים אבל גם הדברים והמלות; כמו שהיה שומע אותם, היה כותבם על ספר התורה באותם המלות אשר שמע. אמנם שאר הנביאים היו רואים בנבואותיהם כללות הענינים שיודיעם הקדוש ברוך הוא, והנביאים היו מספרים וכותבים אותם בלשון עצמם. ומפני זה, בראותם ענין אחד יליצו אותו פעמים באותם המלות והדברים שראו וידעו שנבאו אותם נביאים אחרים.

Behold! The text of this prophecy is the same as that of Obadiah. How can this be? Did not our Sages teach that, "No two prophets use the same style"? Rather this means that the other prophets did not prophesy in the same manner as Moshe. For Moshe received, prophetically, from God, not the subjects alone but the actual words as well. Just as he heard them, so he wrote them, verbatim, in the Torah. Other prophets, however, in their prophecies, would see only the general outlines that God instructed them, and they would transmit and record them in their own words. Consequently, upon witnessing the same phenomenon they would often knowingly phrase it in the same words and style as had been employed by other prophets.

- קומו ונקומה עליה למלחמה
- מחמס אחיך יעקב תכסך בוש
- גם אתה כאחד מהם
- ואל תשמח לבני יהודה ביום אבדם
- ואל תשלחנה בחילו ביום אידו
- ואל-תעמוד על-הפרק להכרית את-פליטיו
- ואל-תסגר את-שרידיו ביום צרה

תהלים פרק קל"ז (ז) זָכֹר יְקֹנֵק לְבְנֵי אֲדָוִם אֵת יוֹם יְרוּשָׁלַם הָאֲמָרִים עָרוֹ עָרוֹ עַד הַיּוֹם הַזֶּה:
איכה פרק ד (כא) שִׁישִׁי וְשִׁמְחִי בֵּת אֲדָוִם יוֹשְׁבֵי יוֹשְׁבֵי בְּאֶרֶץ עוֹץ גַּם עָלֶיךָ תִּעְבֶּר כּוֹס
תִּשְׁכַּרִי וְתִתְעָרִי: (כב) תָּם עוֹנֶה בֵּת צִיּוֹן לֹא יוֹסִיף לְהִגְלוֹתָּךְ פֶּקֶד עוֹנֶה בֵּת אֲדָוִם גְּלָה עַל
חֲטָאתֶיךָ:

PART TWO: OVADIAH, ESAV, AND YAAKOV

Esau=Rome

תני א"ר יהודה בן ר' אלעאי ברוך ר' היה דורש [בראשית כז כב] הקול קול יעקב והידיים ידי עשו קולו של יעקב צווח ממה שעשו לו ידי עשו בביתר.

R. Yehudah bar Ila'i said: Our blessed rabbi would expound on the verse: "The voice is Yaakov's voice but the hands are Esau's hands" [as follows]: The voice of Yaakov cries out on account of what Esau's hands did to him at Betar. (Jerusalem Talmud Ta'anit 4)

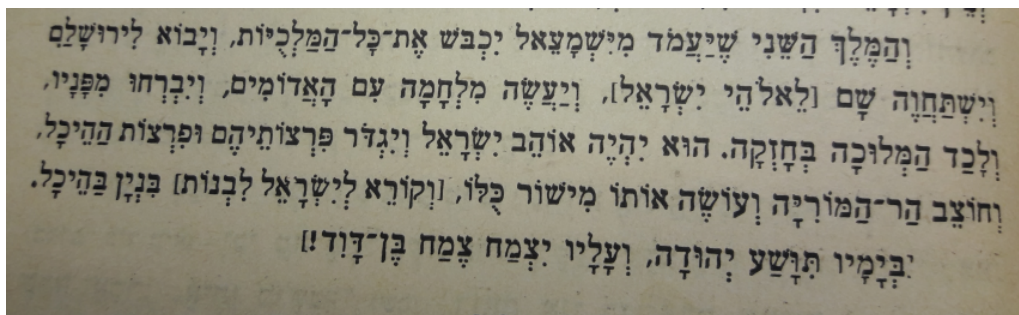
R. Meir punned on the word **ראמים** (Yeshayahu 34:7, wild oxen) to produce **רומיים** (Romans) and read **משא רומי** (Rome) for **משא דומה** (Dumah) in Yeshayahu 21:11. Another student, R. Shimon bar Yochai, referring to "calling to me from Seir" in the same verse, designated Edom as Israel's final exile. More significantly, however, he is cited as coining a proverb: **הלכה בידוע**, **עשו שונא ליעקב** "It is a well-known axiom: Esav hates Yaakov" (Sifrei Bemidbar 69).

Other Tannaim adduced homilies supporting similar associations. On the Torah's description of an infant Esav as "*admoni*" – "ruddy complexion" (Bereishit 25:25), R. Abba bar Kahana stated: "*kulo shofekh damim*" – "they are all bloodthirsty", and R. Elazar bar Yosi treated the Latin word "senator" as an acrostic for: **שונא נוקם, ונוטר** (hostile, vindictive, and vengeful).

רש"י איכה פרק ד (כא) שישי ושמחי בת אדום - נתנבא ירמיהו על חורבן בית שני שיחרבוהו רומיים: Jeremiah prophesied that the Second Temple would be destroyed by the Roman.

Esau=Byzantium

Nistarot Shel Rabbi Shimon bar Yochai, a medieval apocalypse, which has been dated to the era of the Arab conquest of the Land of Israel in the early seventh century. Here is the pertinent passage from that work:

The second king of Yishmael will conquer all the kingdoms. He will come to Jerusalem and there he will bow [to the God of Israel]. He will wage war against the Edomites

[Byzantines] who will flee before him, and he will rule stoutly. He will be a lover of Israel; he will seal their breaches and the breaches of the Temple; he will excavate Mt. Moriah and level it all off; [he will summon Israel to construct] the Temple. In his days, Judah will be saved and the flower of the son of David will blossom upon it.

A piyyut by Shimon bar Magus (Israel; seventh century), we find the following closing lines, which take Yitzchak's blessing to Yaakov (Bereishit 27:28 ff.) as a prophetic prognosis.

שָׁמַע יַעֲבֹדֶיךָ וַיִּשְׁתַּחֲוֶיךָ בְּנֵי הָרְפָאִים
הָיוּ גְבִירֵי עַל אֲדוֹמִים הַגָּאִים
תַּת אֲוֶרְיֶיךָ אֲרוּרָה זֶה אִישׁ אֲגָגִי
וּמְבַרְכֶיךָ בְּרוּךְ זֶה אִישׁ יְמִינִי.¹¹

[Yaakov] heard, "they will serve you" and "bow before you" those apparitions. "Be the master" of the arrogant Edomites. May "those who curse you be cursed" refers to the Agagite. And "those who bless you will be blessed" refers to the Benjaminite.

Esau=Holy Roman Empire

רש"י דניאל פרק ב (מד)

וביומיהון די מלכיא אנון - ביומיה' של מלכים הללו: בעוד **מלכותם של רומיים** קיימ': יקים אלה שמיא - מלכו' הקב"ה, שלעולם לא תתחבל מלכו, והיא מלכות מלך המשיח: תדק ותסף - תדק ותכלה כל אלו המלכויות:

Rashi identified the "fourth kingdom" of Nebuchadnezzar's vision (Daniel 2:40 ff.), whose downfall would usher in the Messianic Age, with Rome: "In the days of these kings: While the kingdom of the Romans is extant."

חזקוני דברים פרשת כי תבוא פרק כח

(נ) גוי עז פנים זו **מלכות רומי** כדכתיב ובאחרית הימים ככלות הפושעים יעמוד מלך עז פנים.

A nation of fierce countenance: This is the Kingdom of Rome, to wit: "At the End of Days, when evildoers perish, there will rise up a king of fierce countenance."

רמב"ן בראשית פרשת ויגש - ויחי פרק מז

(כח) ויחי יעקב בארץ מצרים שבע עשרה שנה - כבר הזכרתי (לעיל מג יד) כי רדת יעקב למצרים הוא גלותינו היום ביד החיה הרביעית (דניאל ז ז) **רומי הרשעה**.

I have already noted (Gen. 43:14) that Yaakov's descent to Egypt [foreshadows] our present exile at the hands of the fourth creature (Daniel 7:7): evil Rome.

רמב"ן בראשית פרשת וישלח פרק לו

(מג) מגדיאל - זו רומי, לשון רש"י. ולא הבינותי זה, כי אם נאמר שיהיה נבואה לימים רבים ולעתים רחוקות, הנה מלכים רבים מלכו לאדום על מלכות רומי, ואין רומי אלוף, אבל היא מלכות גדולה ואמתני ותקיפא יתירה, לא היה כמוה בממלכות:

Magdiel is Rome. This is Rashi's interpretation, but I find it unintelligible. If we were to say that it is a prophecy for the distant future, there were many kings who ruled over Edom until the Roman Empire. [Furthermore,] Rome is not a chieftain [of Edom], but a large, fearsome and extremely powerful empire, with no peer among kingdoms.

Yehudah Ha-Levi (1075-1141)

לְבִי בְּמִזְרַח וְאַנְכִי בְּסוֹף מַעֲרָב
אֵיךְ אֶטְעֶמָה אֶת אֲשֶׁר אֲכַל וְאֵיךְ יַעֲרֵב
אֵיכָה אֶשְׁלֵם נְדָרֵי וְאַסְרֵי, בְּעוֹד
צִיּוֹן בְּחַבְלֵי אֲדוּם וְאֲנִי בְּכַבְלֵי עַרֵב.

My heart is in the East – and I am at the edge of the West.
How can I possibly taste what I eat? How could it please me?
How can I keep my promise or ever fulfill my vow,
when Zion is held by Edom and I am bound by Arabia's chains?

EXTRA: Ovadiah and Proselytism

Due to both the felicity of the name itself (“*oved-yah*” – “servant of God”) and the talmudic tradition (see Sanhedrin 39b regarding Ovadiah's ostensible conversion to Judaism), as we reported at the outset, the name Ovadiah was frequently assumed by converts. One such convert was born in the southern Italian town of Oppido Luccano in 1070, became a Catholic priest, and, in 1102, inspired by the example of Archbishop Andreas of Bari, converted to Judaism. <https://www.jewishvirtuallibrary.org/obadiah-the-norman-proselyte>

From the Cairo genizah, which also yielded a copy of his “certificate of conversion” (issued by a R. Baruch b. Isaac of Aleppo), scholars have retrieved a most unique fragment in Ovadiah's own handwriting: the oldest known Hebrew manuscript with musical notations, based on the well-known Gregorian chants. <https://www.jewish-music.huji.ac.il/content/mi-al-har-horev-manuscripts-obadiah-proselyte>